

Škodná (povídka)**Vermin (short story)**

JAROSLAV PETR

Výzkumný ústav živočišné výroby v.v.i., Praha-Uhřetěves, Česká republika

Nebe nad východním obzorem pomalu ztrácelo barvu vyjetého motorového oleje. Temnota byla každou chvílí o odstín modří světlejší a věštila příchod slunného jarního dne. Děvče opatrně skládalo na korbu staré terénní škodovky atrapy slípek tetřívka.

„Teda ty jsou perfektní, dědo,“ šeptla obdivně, když na jednu z atrap padlo světlo její čelové lampy.

Stařec se jen potěšeně usmál.

„Ještě aby se líbily tetřívčkům,“ pokrčil rameny.

Dívka taktak stačila ucuknout s poslední atrapou před tlamou velkého žlutého psiska, které se vynořilo odkudsi ze tmy dvora.

„Fuj, Bruno!“ sykla na psa a se smíchem zavolala na starce: „Brunovi se taky líbí.“

„Jo, kouká, jestli by se to nedalo sežrat. Hlavně ať zůstane tady, nebo neuvidíme z tetřívků ani pírkó,“ křikl děda do burácení startujícího motoru.

Auto se dalo s kodrcáním a houpáním do pohybu. Opustili tvrdý vydlážděný dvůr a vjeli na měkkou půdu pastvin a polí. Když se o střechu vozu otřely větve, dívka vytušila, že projíždějí sadem zplanělých jabloní. Narůstající sklon korby prozrazoval, že vůz stoupá strmým úvozem k lesu.

„Vážně myslíš, že se nechají napálit?“ prohodila pochybovačně.

„Uvidíme při experimentu. Tetřívčí kohouti se scházejí k toku na mýtinách a předvádějí se samicím. Soupeří o to, kdo je nejlepší tanečník. Ten si odvede většinu slípek a zplodí nejvíc potomků. Když připravíme atrapy slípek na okraji tokaniště, kam se uchýlí některý z poražených outsiderů, mohli bychom mu tím dodat na přitažlivosti. Bude vypadat, že si ho vybrala za partnera spousta slípek. Že je o něj rvačka. Skutečné slípký by se tím mohly nechat ošálit. Zvolí si za partnera naprostého outsidera a dají košem silnému kohoutovi, kterého by si za normálních okolností vybraly jako otce svých potomků.“

Stařec přepnul na elektromotor a řev dieselu rázem utichl. Jeli tiše, jen tu a tam pod koly auta zapraskala zlomená větev nebo zašplouchala voda v kaluži.

„Lidé se chovají podobně,“ usmál se stařec smutně. „Často nevěří tomu, co vidí na vlastní oči. Iluzi se nechávají strhnout k mylnému rozhodnutí.“

Auto najednou zastavilo.

„Co je?“ vyhrklo děvče.

Stařec znepokojeně sledoval displej přístroje připevněného k zápěstí. Naskakovala na něm řada červených čísel.

„Z tetřívků nebude nic.“

„Jak to? Chystáme se na ně už od zimy ... Slíbil jsi mi to.“

„Máme nezvané hosty, Kláro. Škodnou. Kdybych se o tebe

nebál, poslal bych tě šupem domů a nařídil ti, abys nevytáhla paty z baráku. Ale na to je stejně už pozdě.“

Dívka se vzdorovitě zvednutou hlavou zarytě mlčela.

„Ale možná je na čase, abych tě začal brát na lov s sebou. Narazili jsme na celé stádo škodné. Podle telemetrie jsou pod Růžovým vrchem. Musíme je dostat, než potáhnou dál. Budeš se držet za mnou. Nehneš se ode mě na krok. Jasný?“

Dívka nepatrně přikývla.

Děda vylezl na korbu a odstrčil stranou atrapy slípek. Odemkl zámek na velké okované bedně a vytáhl z ní granátomet se zásobníky. Hodil si těžkou zbraň přes rameno, kývl na vnučku a vyrazil do prudkého svahu porostlého vysokými buky. Jejich šedavé kmeny ve tmě spíš jen tušili.

„Musíme nahoru. Na východním svahu pod vrškem je holina. Tam budou. Potřebují ranní sluníčko,“ zašeptal děda a stoupal do kopce rychlým pravidelným krokem člověka, který toho po rovině za život moc nenachodil.

Děvče se ze všech sil snažilo, aby za ním nezaostávalo. Přesto stařec několikrát znatelně zvolnil, aby ho vnučka snáz dohlonila. Pak náhle zastavili. Přikrčili se a zalehli vedle sebe na syrově vlhkou zem.

„Jsou tam. Vpředu,“ ukazoval děda posunky.

Celé večery si povídali znakovou řečí. Děda jí tak vyprávěl o mámě.

„Tvoje máma neslyšela, ale to vůbec nevadilo. Byla to moc šikovná holka. A upovídaná. Naučil jsem se tuhle řeč, abych jí rozuměl. Jenže měla moc rychlé prsty. Znakovala rychleji, než jsem já vůbec stačil mluvit,“ vysvětloval děda, když sedávali u ohně pod noční oblohou. Nekoukali ani do plamenů ani na hvězdy, ale sledovali řeč rukou toho druhého.

„Potichu,“ znakoval děda a kývl bradou k mýtině. „Jestli se prozradíme, mohli by zaútočit. Když se cítí ohrožení, nevíš, co udělají.“

Vykoukla opatrně přes kmen padlého buku. V paprscích vycházejícího slunce se mezi mlázím rýsovaly ostré hrany „škodné“. Nejbližší k nim natáčela ke slunci panely fotovoltaického článku rozložitá toyota. Plechy karoserie měla rozryté bezpočtem napůl zacelených šrámů. Stála bez hnutí a šetřila každým wattem svých akumulátorů. O kus dál postával v tajících zbytcích sněhu masivní volkswagen. S tichým šuměním vysával vodu ze sněhové břečky, aby doplnil chladič. Zpoza lískového keře se ozvalo skřípění obráběného kovu. Pošramocená mazda se tam snažila opravit závěs pravého předního kola. Zjevně jí už na to nezbývalo dost energie a čekala na rozednění jako na smilování. Poblíž ní číhalo tmavé audi na příležitost urvat z mazdy nějaký díl a vyspravit si s ním chátrající podvozek. Viděla určitě aspoň osm kusů a další možná v šeru přehlédla.

„Nelekni se. Bude to rachot,“ znakoval děda.

Zahřměl výstřel. Toyota explodovala. Převrátila se na střechu a odhalila změť poničených elektronických obvodů, vyhrzávajících roztrženou podlahou. Volkswagen rychle zařadil jedničku, ale urazil sotva tři metry, když jeho kapotu zasáhl granát a roztrhl vůz na dvě části. Zaskočená mazda se snažila stáhnout do krytu lískového houští. Suché praštění lámaného dřeva zaniklo v explozi dalšího šrapnelu. Pak už jen slyšeli, jak se jedno její kolo protáčí naprázdno v kluzkém mechu.

Za zády jim zapraskala lámaná větvička. Děda se bleskurychle otočil. Pozdě. Rána pažbou do hlavy ho zasáhla v polovině obrátky. Skácel se k zemi a granátomet mu vypadl z rukou. Dívku sevřely silné ruce a zvedly ji do výšky. Na mýtinu se jeden po druhém trousili ozbrojení muži v maskáčích. Obklíčili škodnou. Stroje zběsile skenovaly okolí radary i kamerami. Záhy vyhodnotily situaci jako beznadějnou a rezignovaně zůstaly stát.

„Do háje! Takový pěkný kousky a ten dědek z nich nadělal šrot,“ vztekal se muž nahlížející do roztrženého nitra toyoty. „Když vidím, co zbylo z převodovky, tak bych brečel. Unikátní kousek. Odhaduju, že je to tak pětadvacátá nebo možná i třicátá generace. Nefalšovaná samovolná evoluce. A ten kretén ...“ mávl muž rukou gestem naprostého zmaru.

„Kretén jsi ty,“ soukal ze sebe děda ztěžka. Držel se za hlavu a snažil se vrávoravě vstát. Mezi prsty mu crčela krev z tržné rány na čele. „Jen kretén může ta monstra rozebírat na součástky a ty montovat do normálních aut. Na tahle auta není spoleh. Už se úplně vymkla kontrole. Každá jejich součástka může být časovaná bomba. Může být nacpaná elektronikou plnou pirátského softwaru. Namontuješ to do auta, a to se ti zítra vzepře ...“

Jeden z mužů popošel ke starci a kopancem do ramene ho znovu srazil na zem.

„No mně se to auto nevzepře. K tomu nedostane příležitost. Protože já ho hned někomu střelím. Jestli budou ta autíčka někoho zlobit, tak mě ne!“ uchechtl se.

„Svažte stroje dohromady a sežeňte je pod kopec,“ přikázal mužům a ti začali auta navzájem poutat tažnými lany.

Za chvíli sestupovali svahem dolů. Vpředu ozbrojená hlídka, za nimi se s velkým řevem motorů táhl dlouhý zástup automobilů. Průvod uzavírala hlídka, která držela automobilovou kolonu v šachu těžkým minometem. Šli šikmo po vrstevnici, aby auta nemusela zdolávat strmá klesání. I tak měla některá problémy s členitým povrchem. Každou chvíli museli zastavit, aby donutili auta vyprostit uvízlý kus. Nikoho ani nenapadlo se na zdivočelých autech svézt. Všichni věděli, jak zákeřné dokážou tyhle stroje být. Žádný z nich ostatně neměl ani náznak kabiny se sedačkou. Dávaly tak najevo, že už nehodlají sloužit člověku. Typická zdivočelá auta, posedlá vývojem stále nových typů. Dávala si záležet, aby byla s každou generací méně a méně využitelná lidmi. Brzdové a plynové pedály nebo volant nenávratně ztrácela už v druhé či třetí generaci.

Vyšli z lesa a zastavili se u starcova auta.

„To je teda rachotina,“ hvízdal muž s bradou zarostlou několikaletým rezavým strništěm. „Bezmála klasika. Minimum elektroniky. Někdo si do toho bude muset sednout a řídit. Tohle samo nejedí. A dědka s holkou naložte na korbu. Svažte je, ať nezdrhnou.“

Sešněrovali jim nohy prasklým klínovým řemenem a hodili je na atrapy tetřívku. Chvilí se bavili tím, že do jedné atrapy kopali jako do fotbalového míče. Pak se dala kolona znovu do pohybu.

„Neboj se,“ znakoval děda.

„Bolí?“ ptala se rychlými a nenápadnými posunky. Zavrtěl hlavou.

Vymotala si z vlasů šátek a stáhla jím dědovi ránu. Stařec se chabě usmál.

Projeli sadem, přes pastvinu i pole a zastavili na dvoře, odkud ráno vyrazili. Přímo u vrat vyvrácených z pantů leželo zkrvavené tělo psa. Děvčeti hrkly slzy do očí. Marně se je snažila zadržet. Brada se jí přitom třásla.

Z domu vyšel vysoký hubený muž v péřové vestě natažené na sepranou džínovou košili. Ostře řezaná, opálená tvář byla děvčeti povědomá.

„Vítej, Patriku,“ zahalekal s teatrálním gestem k starci. „Neohlásil jsem se předem. Asi chápeš, proč. Přesto doufám, že mě rád vidíš.“

„Radši bych tě viděl v base anebo rovnou v pekle,“ ucedil stařec spíš jen pro sebe.

Muž došel k autu a lokty se opřel o postranici korby.

„Krásnej kousek,“ poklepal na plech. „Veterán. Koukal jsem do stodoly. Sběrka tvý dcery je v perfektním stavu. Řekl bych, že většina jezdí, ne? A pár kousků dokonce přibýlo. Když začínaly recykléry, většina těchhle rachotín skončila ve starým železe. Porsche Guayana, Mazda XB1, Xiaotingia Phoenix byly tenkrát za babku. Dneska by je sběratelé vyvážili zlatem. Až budeme odjíždět, tak si něco vyberu. Máš radost?“

„Dělej si, co chceš. Ty už jsi mi stejně všechno vzal.“

„Všechno ne. Tohle je určitě Klára,“ usmál se na děvče.

Prohlédla si ho zblízka. Zná ho, určitě ho zná. Ale odkud?

„Jsem tvůj táta David,“ řekl.

Nečekal, co na to dcera odpoví. Otočil se k ní zády a začal si prohlížet spoutané automobily.

„Trochu nám hoří koudel u zadele,“ prohodil David k starci. „Prodali jsme pár autáků, který udělaly ze svých nových majitelů sekanou a ujely zpátky do lesů. Stopa vedla sem, a tak jsem si vzpomněl, že tady mám rodinu ...“

„Ty už tady nemáš nic a nikoho,“ odsekl stařec.

„Krev není voda ...“ namítl David.

„Na to si vzpomeň, až zase budeš prodávat součástky z divokých aut!“

„No právě,“ ušklíbl se David. „Kdyby nebylo tvý dcery, tak by se tohle všechno nikdy nestalo a auta by byly jen poslušný stroje.“

„Buď zticha!“ okřikl ho stařec.

„Už ti děda vyprávěl, jak je tvoje máma slavná?“

„Povídám ti, drž hubu!“

„Takže ti to neřekl!“ zasmál se David. „No to si nech vyprávět! A kdyby se dědek zdráhal, tak přijď a já ti to povím.“

„Možná má ten syčák pravdu. Měl jsem ti to říct dávno,“ pokyvoval stařec obvázanou hlavou a pokoušel se uvést do chodu obstarožní laptop. „Navyprávěl jsem ti toho o mémě hodně. Ale jednu věc jsem ti zatajil. Říkal jsem si, že jsi na to pořád ještě malá. Ale asi to byla jen výmluva. Snad jsem se styděl ... já nevím. Přečti si to.“

Přistrčil před ní svítící displej.

Klára sledovala oknem, jak se David a jeho parta baví souborem dvou citroěňů. Auta ryla pneumatikami v prachu dvora. Snažila se dostat jedno druhému pod kapotu a vyřadit

z činnosti některou z klíčových součástek. Dokonce i hlídka, kterou David postavil pod okno a před dveře místnosti, kam starce s vnučkou zamkli, se nechala strhnout tou podívanou.

„Skoro nás nehlídají,“ šeptla.

Stařec zavrtěl hlavou.

„Ti chlapi jsou zabijáci. Mají na svědomí víc lidí než já aut. Jestli dojdou k závěru, že je pro ně jednodušší nás odpravit, tak to udělají. Na útek musíme mít všechno dokonale připravené. Jinak nemáme šanci.“

Zafukal prstem na displej.

„Čti!“

„Co je to?“

„Něco jako deník tvojí mámy ...“

„Ale celé kusy tady toho chybí!“

„To je všechno, co mi byla policie ochotna vydat. Veškeré technické údaje vymazali. Ale ty pro tebe nejsou důležité. Čti nahlas!“

Přikývla.

„28. července 2041. 16:48:32. Dneska to spustíme. Mám pořád strach, jestli někde není chyba. Nesmí to odnést nevinní lidé. Snad tisíckrát jsem vše kontrolovala. Hlavně X---X a taky X---X. Samozřejmě i X---X. Pro většinu lidí z naší skupiny je cílem vyřídít auta. Co bude pak, je nezajímavé. Je tu pár měsíáškých týpků. Leila už má připravené paměti. Dala jim název: Jak jsem zničila auta a zachránila svět. Ze začátku mi pomáhala, ale není na ni spolehnutí. Chová se jako šílená. Přeci nejde o to, všechno zničit. Svět se musí jen zavčasu probrat a zbavit se své oblundné závislosti na autech, aby nedošlo ke skutečné katastrofě.“

Klára si odkašlala.

„Máma byla u trafiků?“ zeptala se nevěřičně.

„Tvoje máma byla ten, kdo to celé odstartoval.“

„To ne!“

„Jo. Ale neodsuzuj ji za to. Svým způsobem měla pravdu. Viděla dál než většina lidí. Tenkrát měl skoro každý hned několik aut, i když jezdit mohl jen v jednom. Asi jako si můžeš koupit deset postelí, ale nakonec stejně spíš jen v jedné. Auta přestala sloužit lidem a lidé začali sloužit autům. Města se nebudovala tak, aby se v nich lépe žilo, ale aby se v nich dalo co nejlíp jezdit autem, aby bylo kde parkovat, tankovat. Jakmile jsi sedla do auta, nebyla jsi pánem nad svým vozem. Auta jezdila sama a lépe, než kdyby je řídil člověk. Vybírala si optimální trasy ne podle potřeby pasažéra, ale podle potřeby dopravního systému. Někdy tě dokonce nedovezla tam, kam jsi chtěla, protože systém vyhodnotil cestu jako zbytečnou, nevhodnou, nebo dokonce nebezpečnou. Bylo jasné, že kdyby se provoz dramaticky omezil, byl by život jednodušší. Jenže do toho se nikomu nechtělo. Lidstvo se chovalo jako člověk s děravým zubem, který se bojí jít k zubaři, i když ví, že nakonec skončí na zubařském křesle se zánětem dásně. Tvoje máma to chtěla změnit. Čti!“

Klára váhavě pokračovala.

„29. července 2041. 12:31:53. Je příšerné vedro. Bojíme se pustit klimatizaci, aby nás podle zvýšené spotřeby elektřiny nenašla policie. Nevím, jestli se potím horkem nebo strachy. Vir jsme spustili v pravé poledne z jedné blogerské stránky. Zapojila jsem X---X. Pak jsem X---X a k tomu ještě X---X. Tok dat byl dost

komplikovaný. Nejdřív X---X, pak X---X. Po fragmentaci na X---X jsem je prohnala přes X---X a kompletovala je přes X---X na X---X. Jsem si jista, že nás nikdo nevystopuje.

Výsledky zkušebního úderu na Řím, Paříž, Athény, Madrid a Londýn jsou přesvědčivé. Osobní doprava kolabuje. Pokusy o její obnovení byly naivní a bez šance. Trochu jsme museli ladit, abychom udrželi průjezdnost pro sanitky, hasiče atd. Nahradi-la jsem X---X za X---X. Pomohlo to a mně se ulevilo. Neměla bych volat tátovi, ale asi to zkusím. Potřebuji slyšet Kláru. Aspoň na chvíli. Je příliš malá na to, aby chápala, co právě dělám. Jednou jí to vysvětlím. Snad to pochopí. Moc bych o to stála.“

Na dvoře pokračovalo zápolení aut. Muži z gangu se dostávali do varu a povzbuzovali bojující stroje hlasitým skandováním. „Trafici propašovali do operačních systémů aut virus, který vyřadil z činnosti komunikační systém. Doprava se zhroutila. Ale následky nebyly ve srovnání s tím, co přišlo, nijak velké. Největší škody napáchali lidé, kteří se pokusili jezdit bez automatické navigace a nezvládli to. Jenže pak to přišlo,“ potřásl stařec hlavou.

Klára váhavě pokračovala v čtení. Dělal jí dobře, že na ni matka myslela. Představa matky jako vůdčí osobnosti hnutí trafiků ji však děsila.

„30. července 2041. 23:11:32. Spustila jsem generální atak finální verzi viru. Načasovala jsem ho na období nejmenšího provozu. Virus, kterému se začalo přezdívat ‚Trafic Jam‘ nebo jenom ‚Trafic‘, umožní pouze nezbytné funkce dopravního systému. Počítám každou sekundu, po kterou virus běží. Automobilový svět je na lopatkách. Je zajímavé sledovat zpravodajství z oblastí, jako je Jižní Súdán. Tam se skoro nic nezměnilo. Oslí povozy jezdí pořád. David je ještě nervóznější než já. Dneska se ale trochu zklidnil.

Dostali jsme informaci, že některé vozy jsou vůči viru imunní. Prý jde o auta typu Recycler.

Akce nese první ovoce. Lidé volají po omezení automobilové dopravy, po jejím důkladnějším zabezpečení. Proč si uvědomujeme zranitelnost civilizace jen po nějakém pořádném průšvih-u? Vždycky došlo nejdřív k tragédii a teprve pak se hledalo řešení, které by zabránilo jejímu opakování. Černobyl v roce 1986, útok na New York v roce 2001, vzplanutí naftových polí v Kuvajtu v roce 2023 ... Naše akce ale není takovou katastrofou. My jsme předešli skutečné tragédii samovolného kolapsu, do kterého se lidstvo řítilo. Řešení se tentokrát nebude hledat zpětně, ale s předstihem.“

Klára zvedla oči od displeje.

„Tomu nerozumím. Myslela jsem, že trafici spustili kanibali-zační virus ...“

„Jo, to se jim přisuzuje,“ přikývl stařec. „Není to tak plně pravda. Virus Trafic cílil na všechna auta a vyvolal kolaps dopravy. Nic víc, ale také nic míň. Nedělal rozdíly mezi vozy. Recykléry byly tehdy na vrcholu. Začalo to laky, které samy zacelovaly škrábance, a pokračovalo to samovolnými opravami dalších součástek. Kvazikrystalické metamateriály dovolovaly spontánní přeskupení atomových a krystalových struktur. Teoreticky bylo možné, aby autu srostla prasklá hlava válce nebo aby se regenerovaly vytloučené čepy řízení. Brzy byly jasné limity téhle koncepce. Na některé opravy bylo potřeba značného objemu

nového materiálu a ten už v sobě auto nemělo. Pak přišli Číňané s geniálním nápadem. Všude se válela spousta vraků a součástek určených k recyklaci v automobilkách. Nová generace aut označovaná jako recykléry dokázala brát z vraků a šrotu materiál na své opravy. Marketingové firmy rozjely kampaň, která vydávala recykléry za spásu pro životní prostředí. Jakmile z něčeho uděláš otázku cti a uvědomění, máš úspěch zaručený. Lidé se přetrhnou, aby se na tom mohli podílet. Právě rozmach recyklérů si vynutil autonomní řízení aut. Už předtím bylo aut víc než dost. Ale v recyklérech se svět brzy topil.“ Klára pokračovala pološeptem v čtení. Stařec seděl s přimhouřenými očima a tiše si přeříkával text zpaměti.

„31. července 2041. 19:56:11. Mezi auty typu Recycler se šíří ‚kanibalismus‘. Napadají zcela funkční vozy, rozebírají je na součástky a těží z nich materiál. Ten nepoužívají jen na opravy, ale také na různá vylepšení. Hodně se věnují obraně proti atakům jiných Recyclerů. Střety mezi Recyclery jsou vzácné. Zřejmě jen proto, že představují nebezpečnou kořist. Všichni to dávají do souvislosti s naším virem. Internetem se šíří fámy, že hlavním cílem našeho ataku nebylo ochromení dopravy, ale likvidace aut kanibalskými Recyclery. Taková blbost. Čirá propaganda. Potřebují na nás hodit špínu. Podezírám je, že kanibalský virus spustili sami, aby nás zdiskreditovali.“

„Tvoje máma byla naivní, ale nebyla zlá,“ vzdechl stařec. „Byla to hodná holka.“

Klára četla dál.

„1. srpna 2041. 3:14:22. Kontroluji virus Trafic Jam. Některé ověřovací rutiny jsou riskantní. Mohli by nás podle nich najít. Ale nemůžu jinak. Potřebuji jistotu, že to, co se děje venku, nemám na svědomí. Spustila jsem X---X. A taky X---X. Ověřila jsme synchronizaci X---X s X---X a s X---X. Připadám si jako paranoik. Ale dokud nebudu mít jistotu, že lžou, nebudu mít klid. Už dávno jsem měla být u Kláry. To teď musí počkat.“

„Nepamatuji se na ni. Když jsem byla malá, dokázala jsem si ji vybavit. Ale ten obraz mi v hlavě nějak vyblednul. Z fotek vím, jak vypadala. Ale vzpomenout si na ni už neodvedu. Opravdu mě měla tak ráda?“ zašeptala se slzami na krajíčku.

„Moc,“ přikývl stařec.

„2. srpna 2041. 01:39:55. Průšvih. Program spuštěný při finálním ataku obsahuje velkou vsuvku. V poslední testovací verzi nic takového není. Dlouho jsem se do vsuvky nemohla dostat. Pomohlo, až když jsem X---X a k tomu navíc i X---X. V podstatě jde o samostatný virus cílený na Recyclery. Blokuje X---X a u X---X vyvolává X---X. Při šíření není závislý na Traficu. U Recyclerů vyvolává kanibalismus. NENÍ TO PROPAGANDA! Ten virus jsem rozšířila JÁ! Nevím, jak se to stalo. Ale je to tak. Dochází k děsivým věcem. Kanibalská auta uštvala sanitku vezoucí rodičku do nemocnice. Matka a novorozenec skončili v příkopě. Jiný kanibalský vůz řezal obloukem karoserii školního autobusu plného dětí. Každá další verze kanibalů je silnější, agresivnější a bezohlednější. A nedá se to zastavit! NEDÁ! Mnohé nasvědčuje tomu, že nám je policie na stopě. Párkrát jsem po sobě na síti zametala stopy na poslední chvíli.“

Klára zmlkla.

„Víc toho není?“ zeptala se.

Stařec jen zakroutil hlavou.

„Tvoje máma měla pravdu,“ soukal ze sebe ztěžka. „Hned další den zaútočila na jejich úkryt protiteroristická jednotka. Při útoku byl jediný mrtvý ... tvoje máma. Říkalo se ledacos. Podle některých měla výčitky a spáchala sebevraždu. Podle jiných ji zastřelili policajti. Oficiální policejní verze tvrdí, že ji našli mrtvou a že ji mohl zastřelit někdo z trafiků. Vyšetřovali to, ale nic nezjistili. Nedává to smysl. Tvoje máma by si nikdy nesáhla na život. Kvůli tobě. A proč by měli policajti střílet právě ji? V krytu bylo celkem patnáct trafiků včetně Davida a všichni měli nejvyšší škrábance a modřiny. Kdyby ji zabil někdo z trafiků, nenechala by ho policie uniknout. Byl by z toho monstrproces. Prokurátor a soudci by mohli představit trafiky jako absolutní spodinu, která se neštítí ničeho.“

Hluk na dvoře se změnil. Stařec se opatrně přikradl k oknu a otočil klikkou. Úzkou škvírou k nim pronikaly vzteklé vykřiky.

„Poldové! Jedou sem poldové!“

„Jak nás mohli najít?“

„To netuším!“

„Nasedat a rychle pryč!“

„Mám po krk věčného utíkání. Postavíme se jim!“

„To je sebevražda!“

„Není. Máme rukojmí. Toho dědka s holkou.“

V zámku dveří zarachotil klíč a dovnitř vtrhl David.

„Je mi líto, události nabraly trošku vyšší tempo, než je mi milý. Chlapi se chtějí policajtům postavit, ale stejně budeme muset vzít roha. Nerad bych tu nechal to veteránský mitsubishi. Pokud se pamatuju, byl to parádní kousek. Kde ho máš?“

Stařec mlčel.

„Tak kde je?! Nenuť mě k vošklivejm věcem!“

Na dvoře pokračovaly spory o to, zda bojovat, nebo prchnout. Zápasící citroěny jen zvyšovaly zmatek.

„Sakra, skončete řádění těch dvou krámů!“ křikl David na své muže otevřenými dveřmi. „Máme teď jiný starosti!“

Muži se snažili pomoci řetězů a lan od sebe zápasící stroje rozdělit.

„Auták je ve stodole,“ vysoukal ze sebe rezignovaně stařec. „Je až v zadní řadě. Musel bys vyjet aspoň s pěti jinými vozy, abys měl volnou cestu. Počítám, že tolik času nemáš ...“

„Dědka, nehraj si se mnou!“

„Jestli chceš, tak ti s těmi auty vyjedu ...“

„Ani nápad. To je zase nějaký tvůj trik. Nic takového. Vyjede s nima holka!“

„Ale já ti slibuji ...“

„Už jsem řekl! Pohlídej ho!“ křikl na jednoho strážce. „A ty běž s holkou do stodoly a vyvezte mi ven to modrý mitsubishi!“ křikl na druhého.

Klára se zmateně rozhlížela. Její strážce ji chytil za rukáv a vlekl ji na dvůr. Poslední, co zahlédla, byl dědův znak posunkovou řečí.

„Tetřívke,“ ukazovaly jeho prsty.

Pokrčila nechápavě rameny.

Všechno jí došlo, když ve stodole pod dohledem Davidovy gorily nasedla do naleštěného staříckého volva a vyjela s ním na dvůr. Koukala, kam auto postaví. Nalevo se trásl poražený

citroěn. O kus dál napravo vyháněl otáčky motoru do nebetných výšin vítěz a kolem něj se shlukovaly další vozy.

David stál uprostřed hloučku svých mužů a zuřivě se s nimi dohadoval.

„Nemůžeme jim zdrhnout. To je předem prohraná věc!“ namítal vztekle.

„Jasně! No jistě!“ povzbuzovalo jej pár horkých hlav.

„Na tyhle kecy je škoda času. Už jsme mohli bejt za kopcem!“ namítal muž s rezavým strništěm vousů.

„Já zůstávám tady!“ křičel David.

„A proto si necháváš připravit moje Mitsubishi Revolution X?“ ozval se stařec.

„Drž hubu!“ odsekl David. „Sakra, řekl jsem, že máte toho dědka hlídat!“

„Je to tak. Koukněte,“ ukázal stařec přes dvůr, kde z vrat vyjížděl modrý vůz.

„Kurva, co to má znamenat?“ vyjel muž se rezavým strništěm.

„Přeci mu tady tu nádheru nenecháme, ne?“ zasmál se nepřesvědčivě David.

„Před chvílí se tady někdo moc chytře zeptal, jak vás mohli tak rychle najít,“ ozval se znovu stařec. „Určitě to není poprvé, co se Davidovi společníci dostali do trablů. Začalo to už u trafiků. Ty taky našli překvapivě snadno. Moje dcera to zaplatila životem. Ostatní ještě pořád sedí v base. Jediný, kdo je volný, je jako náhodou David. Jestli vám to není divné, tak si vážně nezasloužíte nic lepšího než kriminál.“

„Neposlouchejte ho! Je to starej blázen. Co přišel o dceru, pomotalo se mu to v hlavě.“

Muž se zrzavým strništěm si olízl rty.

„Blázní a malý děti prej mluví pravdu. Třeba seš práskač,“ ucedil skrz zuby a popošel proti Davidovi. Ten mimoděk o krok couvl.

„Neblbněte, chlapi. Nesedím za mřížema, protože se mi od trafiků povedlo na poslední chvíli vyklouznout. Jeho dcera byla moje žena. Nemusela umřít. Kdyby chtěla, mohla utéct se mnou. Volal jsem na ni ...“

„Moje dcera byla od narození hluchá ... ale nebyla hloupá. Byla zřejmě jediná, komu došlo, že jsi policejní provokatér.“

A taky pochopila, že jsi to byl ty, kdo vložil kanibalský virus do jejího programu. Kdo ti za to zaplatil. Brazilská mafie? Indické automobilky? Zabil jsi ji, aby to neřekla ostatním! Hajzle!!“

Stařec vyrazil proti Davidovi. Kolemstojící muži ho však předešli.

V té chvíli propuklo na dvoře peklo. Auta se do sebe zaklesla v jediném chumlu. Staříčké volvo vymrštil náraz vysoko do vzduchu. Když dopadlo, zbyla z něj hromada šrotu. Kolem se prosmýklo modré mitsubishi.

„Dědo! Naskoč!“ křičela Klára otevřenými dveřmi z nitra modrého vozu.

Stařec se zarazil. Toužil zabítet.

„Jeď sama!“

„Nemůžu! Dědo, naskoč! Honem!“

David zmizel pod těly mužů ohánějících se řetězy a železnými tyčemi. Jeho tvář se rychle změnila v beztvárovou hmotu.

Stařec naskočil do auta a to se s kvílením pneumatik rozjelo.

Za nimi se rozpoutalo peklo, do kterého se po několika minutách zamíchal jakot policejních sirén.

Jeli dlouho a mlčky. Řítili se po silnicích bez cíle.

„Takže jsme ten experiment přeci jen provedli,“ křikl nakonec děda do kvílení motoru.

„Došlo mi to na poslední chvíli,“ přikývla a dlaní si setřela slzy s tváře. „Najela jsem s veterány ze stodoly vedle poraženého citroěnu. Zbývající auta to vyhodnotila, jako že veteráni považují poražený vůz za vítěze. Některá se nechala zmást a přidala se na stranu poraženého citroěnu. Jiná zůstala s vítězem. Byla jen otázka času, kdy se do sebe pustí ...“

„Davidovi chlapi se zachovali podobně. Nedalo mi moc práce poštvat je proti sobě. Zvlášť když všechno, co jsem jim říkal, byla asi pravda. David byl křivák ...“

„Nech to plavat, dědo,“ usmála se. „A nezapomeň, že mám u tebe ještě pořád slíbený pokus s tetřívky.“

Kontakt: Prof. Ing. Jaroslav Petr, DrSc. (M.Sc., Ph.D., Sc.D), Výzkumný ústav živočišné výroby, v. v. i., Přátelství 815, 104 01 Praha 10-Uhřetěves, telefon: + 420 267009646, e-mail: petr@vuzv.cz.